

The background of the entire page is a vibrant teal color with a fine, woven texture. Overlaid on this background are various botanical illustrations in shades of brown, tan, and gold. These include detailed drawings of leaves with serrated edges, some with prominent veins, and several flowers or seed pods, some showing intricate internal structures. The illustrations are scattered across the page, creating a rich, layered visual effect.

JE TO PRAVDA. JENOM PRAVDA,
VČETNĚ TÉ, CO NEHCETE SLYŠET.

KDE JSI, KDYŽ NEJSI

Radka Třeštková

MOTTO

Kde jsi, když nejsi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Radka Třeštíková

Kde jsi, když nejsi – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Radka Třeštková

KDE JSI,
KDYŽ NEJSI

PRAHA 2023

© Radka Třeštíková, 2023

Cover illustration © Daniel Špaček, 2023

Grafická úprava Veronika Kopečková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-267-2491-9

ISBN e-knihy 978-80-267-2493-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2494-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2492-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

**SPRÁVNÁ POHÁDKA
DOOPRAVDY NIKDY NESKONČÍ.
— J. R. R. TOLKIEN**

**JESTLI JE KONEC ZAČÁTEK
A ZAČÁTEK KONEC,
TAK JSME NĚKDE MEZI**

10

„Takže moment! Takže tohle, jo? Tak to cením, haha!“ huláká Jakub, když si všimne té malé naleštěné stříbrné věci s modrým kamínkem v mé kabelce. Vytáhne ji ven, ačkoliv pokladní na nás kouká. Jemu to není hloupé, jemu není hloupé nikdy nic, on se netrápí tím, co si o mně nebo o něm myslí všichni ti lidé ve frontě za námi. „Ty seš moje holka,“ pochválí mě.

Nejsem si jistá, jestli pochvala za anální kolík je to, na co jsem v životě čekala, a jestli začínat tohle vyprávění análním kolíkem není hloupější než šermovat s ním pokladní přímo před očima, ale tohle není opravdový začátek a té slečně se Jakub zjevně líbí, on se líbí všem takovým slečnám, a dokonce i paním a jedné zákeřné madam ve fialovém kabátě, co mi nakonec vytrhne trn z paty, ale to předbíhám, teď vytrhnu já ten kolík z ruky Jakobovi, strčím si ho zpátky do svojí obnošené diorky od Marka.

„Se stydíš, jo? Nech to, prosím tě, to zaplatím.“

„Platíš pořád.“

„No a co? Furt řešíš prachy, ty vole, jsou to jenom prachy, ty vole, užmoulaný papírky.“ Jakub jich pár vytáhne z kapsy a položí je na pult. „Dobrý,“ řekne. Vezme tác a jde za mnou k volnému stolku. Na to, jak málo je hodin, jich tady moc není, asi proto, že v okolí není jiné místo, kde se najíst nebo si dát aspoň čaj. Kam budeme chodit? Zatočím doleva a zamírím dozadu k oknu.

„Sem?“ ukážu na stůl vedle mladé maminky s malou holčičkou.

„Jo, klidně, jasně.“ Jakub mi pomůže z bundy a posadí se. „Lidi žerou hrozný sračky, pak se diví, že vypadaj jak Brendan Fraser, když se vyžral do velryby. Ultra píčovina.“

„Ten film?“

„Jo, píčovina. Tlačený emoce. Hovna.“

„Emoce jsou špatně?“ Taky je budu tlačit a nechci, aby to byly hovna, jak říká.

„Na první dobrou, hele, všechno promyšlený, jen aby si došel pro Oscara.“

Dobře, pokusím se to nepromýšlet, abych náhodou nedostala nějakou cenu. Položím Jakobovi zlehka dlaň na stehno a pak ji zas vrátím zpátky ke svému tělu. Nejsme na střední škole, abych se po něm sáपालa, ani manželé, abych se ho jen tak mimochodem majetnický dotkla. Pořád se rozhlížím, jestli neuvidím nějakou známou tvář, které bych se lekla, pořád váhám, pořád hodnotím, co je anebo není správné, hezky do dvou sloupců na pro a proti, a občas se mi do toho se svojí logikou připlete můj otec a řekne něco hrozně chytrého, třeba

že žádný problém nemůže být vyřešen na stejné úrovni myšlení, která jej stvořila. On to tedy nejdřív řekl Einstein, ale to je jedno. Téměř neznatelně zavrtím hlavou, která fyzický kontakt s Jakubem zjevně vyhodnotila jako špatný nápad. Ještě bych měla něco udělat. Ještě něco změnit. Zbavit se pocitu studu a viny.

„Možná bude lepší, když počkáš tady,“ navrhnou opatrně. Slova volím opatrně vždycky, mám k nim zvláštní úctu, možná proto, jak dobře si pamatuju, co všechno mi lidi už v životě řekli a co řekli všichni ti filozofové a vědci, které mi neustále cituje táta. Nebojte se, máma taky přijde na řadu, nebo spíš přijede. Na kole! Jak se to stalo, že si vědec vzal cyklistickou závodnici? Tak, že jí ve dvaceti udělal dítě – mě. A po roce ještě jedno, Blanku. Po sérii zranění máma svoji sportovní kariéru ukončila, ale umanula si, že to, co nedokázala sama, dokážou její dcery. Nedokázaly. Možná proto, že jim dala tak příšerná jména. Možná proto, že se měly zranit jinak. Já šiju a Blanka se stará o Přemka, ale o tom vám něco řeknu jindy, pro začátek je těch slov už dost, už hrozí, že přeskočíte na další odstavec nebo dokonce na další stranu, potřebujete svižný dialog a dostat se do příběhu, já vím, v tomhle vám asi líp pomůže Jakub, s Jakubem je větší zábava než se mnou, Jakub o věcech příliš nepřemýšlí a často si vystačí jen s neurčitými citoslovci.

„Hééé?“

Vím, že chce jít se mnou, chce, abych si našla pořádné bydlení, chce se do všeho plést, všechno komentovat, všechno zkontrolovat, hlavně výtah, terasu a vanu a tlak

vody, aby byl dost silný, a parkety aby nevrzaly, chce mi pomoci, ale ve skutečnosti mi jeho hlasitá, vulgární přítomnost, podivné dotazy a chůze po patách v botách, přece se nebude zouvat, nepomáhají ani trochu. Malinko se za něj stydím, a přitom z něj nedokážu spustit oči. Kdybych byla na střední, tak se ho budu dotýkat pořád, a kdyby mě požádal o ruku, tak řeknu ano, přitom si ho nemůžu vzít, nemůžu s ním bydlet a asi bych se s ním ani neměla vídat, je mi těžko z toho pocitu, ze všech možných pocitů, vím, že mě má rád, já jeho taky. Chtěla jsem jen čaj s medem a posunula jsem všechny hranice.

„Můžeš se zatím najíst.“

„Jsem snad nějaká socka, co žere McDonald?“

Moje děti ho žerou, ale já nepoužívám výraz *žerou*, já ani nesouhlasím s tím, aby jim to Marek kupoval, aby si je tím kupoval! Já oceňuju, že Jakub fastfood nejí. Navzdory své schopnosti a ochotě se ničít, duševně i fyzicky, se stravuje víceméně zdravě a v dobrých restauracích, na tom mu záleží, kvalitní jídlo, kvalitní oblečení, kvalitní hudba a filmy a smát se všem, co dělají, že nejsou mainstream. Točí se proti směru, na který jsem zvyklá. Jsme dva vesmíry.

„Jsem v tréninku navíc.“

On je navíc v tréninku. „Tak si dej kafe.“

„Ty jejich chcanky v kelímku, jo?“

„Mají i espresso.“

„To asi nevíš, co je espresso, bejbe, vezmu tě do Milána, ať víš.“ Jakub mě pohladí po hlavě, malá, neví, co je espresso, ale nemyslí to zle, on není jako Marek, Marek

by mě do Milána na espresso určitě nevzal, Marek trvá na nákupu kapslí v akci, jedno jakých, a pak je rozčilený, že se do našeho nového kávovaru nedají strčit, takže si je může leda tak strčit někam. „Zítří.“

„Co zítří?“

„Do Milána. Tam jsme za pár hodin. Já to odřídím, pohoda úplně, no problemo, sehnat holly molly, skéro, kokaléro.“

Samozřejmě že to odřídí, když já nemůžu. „Nemůžu zítří do Milána.“ Nemůžu teď odjet. Marek by to použil proti mně. On proti mně použije úplně všechno a všechno mi vezme, to mi u té romantické večeře při svíčkách ani nemusel připomínat, jako bych to snad nevěděla. Já to vím.

„Co zas máš?“

„Dvě děti.“ Ty mi nevezme nikdy. To přece není normální, aby soud svěřil dítě do výhradní péče otce. To se nemůže milující matce stát. Dokud budu dýchat, tak se mi to nestane.

„Maj snad fotra, ne?“

„No právě.“

„Ty seš furt v křeči, Daisy, se uvolni.“ Jakub si mě přitáhne, zakloní mi hlavu a políbí mě. Ruku mi přitom strčí pod velký bílý pletený svetr, bílou mám ze všech barev nejradši, nedočkavě se mi sápe na prsa, v puse mě příjemně chladí piercing, co má v jazyku. Když převezme aktivitu, dovolím dozorčí radě v mé hlavě přestávku. Už zase si dovolím nevnímat, kde jsem a kdo. „Říkám, není problémo, jen zařvi mé jméno,“ rapuje mi do ucha.

Je deset hodin dopoledne a u vedlejšího stolu sedí maminka s malou holčičkou, vzala ji sem po zubaři za odměnu. Za pavoučka mezi stoličky na horní patro dostane zmrzlinu. Taky jsem tomu říkala takhle zdobně, jako by to byl nejlepší kamarád, přitom děti bolestivě tlačí do patra a škrábe jim jazyk. Marina ho měla v puse skoro dva roky, v noci často plakala a já ji utěšovala, Marek ji neutěšoval, on když byl malý, tak byl v nemocnici se žloutenkou úplně sám a neutěšoval ho nikdo. Jak to s tím souvisí? Malinko se od Jakuba odtáhnou a zastrčím si svetr zpátky do kalhot. Sama jsem si je nakreslila i ušila ze stoprocentní vlny, jemný bílý proužek na světle šedém podkladu, osm hodin práce. Celkem nuda, dívat se, jak sedím skloněná u šicího stroje a mžourám pod jehlu, ale Marka to asi baví anebo si to přetáčí jako porno až k okamžiku vyvrcholení, ve kterém jen vypnu stroj, zvednu se a zhasnu.

„Musíme jít, máme tam být za sedm minut.“

„Ty potřebuješ přelíznout, seš hrozně nega,“ vyčte mi Jakub.

Nejsem negativní a kde mě chce teď přelízávat, proboha, já ani nevím, co mám pod těmi kalhotami na sobě za kalhotky, a proč to vůbec řeším, když je rozhodně nehodlám sundávat zrovna u McDonald's. „Nejsme tady sami.“

Jakub se zadívá k vedlejšímu stolu. „Dobrá zmrzka, co? Taky bych si líznul.“

„Přestaň,“ napomenu ho, ale přitom se zasměju. Kolik mi je, abych se smála podobným poznámkám? A je

to důležité? Musím se od určitého věku chovat pořád jen adekvátně svému věku? Existuje na to snad nějaká příručka jako pro rodiče, aby věděli, v kolika měsících by mělo jejich dítě zvedat hlavičku a v kolika letech spojovat slova do vět? Mám jich doma plnou knihovnu. Chtěla jsem být ten nejlepší rodič na světě!

„Ale nedělej, jeden rychlejší happy meal, bejbe.“

„Kde?“ Nechci být v křeči, zapadat do něčí představy o tom, jaká bych měla být a jak bych se měla chovat, co říkat a kdy přesně. Nechci, aby mě někdo poučoval a vychovával, a nechci vychovávat Jakuba. Není to můj syn.

„To je jedno. Na záchodě.“

Přistihnu se, že nad tím chvíli přemýšlím, Jakub to se mnou umí, umí mě chtít tak moc, že ho chci taky, ale pak si vzpomenu na to, jak tady ty záchody obvykle vypadají, špinavá podlaha, pošlapaný mokrá toaletní papír a zápach. V kalhotkách mám od rána slipovou vložku kvůli zánětu, proč se s tímhle vůbec někomu svěřuju, to nehodlám řešit v rychlém občerstvení, ani náhodou, ani v duchu, to fakt není sexy ani trochu. „Jindy,“ slíbím mu.

„Pindy.“

„Promiň, Jakube, myslím, že tady se to fakt nehodí.“

„Míň myslet, víc mrdat.“

Jo, to by bylo fajn, ale kdo za mě vyřeší můj život? „Musíme jít,“ natáhnu se pro bundu, Jakub mi ji vezme a pomůže mi do ní, to tu sympatickou maminku od vedlejšího stolu překvapí, to na ní vidím, že ji to překvapilo, mile se na mě usměje a já na ni, mně taky pokaždé

překvapí, jaký je Jakub gentleman, když vím, jaké umí být hovado.

„Ta na mě čuměla jak na svatej obrázek,“ prohodí, když vyjdeme ven. Sebevědomí mu nechybí. Přes hlavu si přetáhne kapuci od mikiny, kterou má pod velkou péřovou vestou, a rovnou si zapálí cigaretu. Měla jsem za to, že klasické cigarety už mezi mladými ani nejsou moderní, že je to retro, že já jsem retro, když si ji občas zapálím, spíš jen vzdorovitě a pro pocit svobody, tajně, aby mě Marek neviděl, aby mi zas nevynadal, že dělám něco naschvál za jeho zády.

„Kdo?“

„Ta vyžraná machna s tou malou holkou.“

„Nebyla zas tak tlustá.“

„To teda byla, seš slepá? Čuměla, jak kdyby si to se mnou chtěla rozdat.“

„Ty si pořád myslíš, že na tebe každý čumí.“

„Jasně, ta ze mě byla mokrá až za ušima. To ten sprchovej gel.“

„Co?“

Jakub si vyhrne rukáv od mikiny a dá mi svoje potetované předloktí k nosu.

Nechci si teď čuchat, co je to za blbost, ale když ho odstrčím, tak mi tu ruku stejně strčí zpátky k nosu, on je příšerně umanutý, bliženec jako Dylan. „Hm.“

„Sis pořádně nečuchla, mluvila bys jinak, kdyby sis čuchla, bejbe.“

Ne bejby, bejbe. Možná jste si mysleli, že je to překlep, ale není. Já jsem hodně pečlivá a nerada dělám

chyby. Všechno stokrát kontroluju, než to pustím ven, všechno musí být ušité kvalitně a správně, pevné, rovné švy bez zvrásnění, okraje začištěné, když zatáhnete za látku, tak drží, ale já jsem za ni příliš škubla.

„Jsem trochu nervózní, promiň, Marina odjela na školu v přírodě, nemám to ráda, když je na škole v přírodě.“ Stýská se mi.

„Proč? Dyť je v přírodě, lepší než smrdět ve škole.“ Jakub mě obejmě kolem ramen, vyfoukne před sebe kouř a pak si mě k sobě přitáhne blíž. „Bude tam vana, jo?“

„Nemůžu vybírat byt podle vany.“ Nemůžu v tom pevném objetí jít rovně nebo aspoň tak, abychom do sebe nevráželi, Jakub dělá strašně dlouhé kroky, hodně doleva, pak hodně doprava, kymácí se ze strany na stranu, snažím se mu přizpůsobit, ale cítím se spíš jako taška, kterou si vrazil do podpaží a nese ji tam, kde si potřebuju zařídit nový domov, zatímco on potřebuje hlavně vanu.

„Potřebuju vanu.“

„Bud' tam bude vana, anebo sprcháč, je to malý byt, obojí tam asi nebude.“ Mně by vyhovovala víc sprcha, protože ve vaně se mi špatně myjí dlouhé vlasy, ale klidně si je budu mýt v záchodě a rozčesávat štětkou, když na to přijde, musím se odstěhovat.

Jakub se na okamžik zastaví a konečně mě pustí. „Bez vany ani hovno. A bez výtahu, ty vole, nebudu chodit do pátýho pěšky, Daisýýý.“ To ypsilon na konci protáhne tak, jako by snad bylo v mých silách ten výtah během dvou dnů zařídit, postavit a zprovoznit.

„Je to ve čtvrtém.“

„Je tam výtah?“

Upravím si bundu, která mi sjela z ramenou, a bez odpovědi svižnou chůzí pokračuju k nízkému panelovému domu na okraji města. Nad sebou má v řadě jen čtyři okna a kvůli třem patrům tam nejspíš výtah nebude, ale některé realitky záměrně označují přízemí za první patro, protože v přízemí nikdo bydlet nechce, takže v inzerátu bylo uvedeno patro čtvrté. „Je to spíš ve třetím, to není vysoko.“

„Jestli tam není výtah, tak tam ani nejdu.“

„Tak počkej venku,“ navrhnou mu znovu. Já bych byla stejně radši, vždyť to opakuju pořád.

Jakub zahodí cigaretu na chodník s tenkou vrstvou ranního sněhu a upře na mě ten svůj měkký pohled zelenomodrých očí. Provedl mě pouští a ukázal mi směr a ani o tom neví. „Co bych čekal venku? To mrdám, je zima do píče, co čumíš!“ zařve rozčileně.

Pán v tmavě modré parce s výraznou šálou kolem krku, co k nám mířil od popelnic, přejde raději na druhou stranu silnice, kde není ani chodník, ani sníh, je to na slunci, tak je tam jen bláto. Ani jsem si nevšimla, že by na nás koukal, zase je to jen v Jakobově hlavě a ten slušný pán si kvůli tomu ušpiní boty.

„Fízl,“ zhodnotí ho Jakub a odplivne si.

„Prosím tě, proč by měl červenou šálu?“

„Nevím, slávista, čurák.“

„Seš paranoidní.“

„Je mi blbě z toho, co vím.“

„Co víš?“

„Neřeknu nic. Jména. Místa. Neřeknu nic.“

Zas rapuje. „Aha.“

„Ty nic nevíš, jsou všude, ty vůbec netušíš, bejbe, hodná švadlenka, vid?“

„Co to má společného s mým šitím?“ ohradím se. Na hodnocení své práce a vkusu jsem citlivá, na jakoukoliv jinou kritiku taky, dokonce i když vím, že to Jakub za kritiku nepovažuje. On mě kritizovat nechce, on prostě jenom neuváženě chrlí slova a mezi ně strká vulgarismy a dysfemismy jako zarážky pod dveře, aby se mu v průvanu těch slov náhodou nezabouchly před nosem.

„Nic, ježiš, prdel, ne, se hned neurážej.“

„Znělo to pejorativně.“

„Jasně, to ani nevím, co je, hele.“ Jakub mě natlačí na prosklené vstupní dveře, odhrne mi dlouhé vlasy z krku a kousne mě pod pravý ušní lalůček. „Zas mi z tebe stojí,“ zašeptá mi do ucha. Copak je tohle normální dospělé chování, copak je dospělost to, co mě na Jakubovi přitahuje nejvíc? Markovi nestojí, ani když se snažím, já už jsem se ani moc nesnažila. Takže je to moje vina, nebo jeho? Nebo koho?

„Můžeš na mě počkat v autě, to nebude trvat dlouho,“ navrhnou Jakubovi smířlivě další variantu. Nejspíš tuším, jak to dopadne, když půjde se mnou. Na svoji intuici jsem se vždycky mohla spolehnout, vyjma případů, kdy jsem se na ni nemohla spolehnout vůbec. Vidím ji jako černou kočku. To je trochu klišé, ale je to tak. Stojí u cesty a kouká a pak ji přeběhne, anebo se ani nehne.

Jsou chvíle, kdy lítá sem a tam, jako tenisový míček. Možná je to tenisový míček, já špatně vidím, a kdybych se na svoji intuici mohla spolehnout, vybrala bych si nejspíš jiný sport anebo nakoukla na poslední stranu, já vím, že se to nedělá, tak jen rychle, a pak se zase vrátit na začátek, ale tohle není začátek, tohle je kapitola deset. Pokud se nepletu. Já se občas pletu. Občas často.

Jakub do mě strčí loktem. „Posloucháš mě vůbec?“

„Ne,“ přiznám.

„Říkám ti, že nejsem žádnéj čokl.“

Nastala snad chvíle, ve které bych si měla taky vybrat nějaké zvíře a potvrdit, že jím rozhodně nejsem? „Nerozumím.“

„Vypadám snad jak čokl?“

„Co?“

„Nebudu čekat, ty vole, v autě s vyplazeným jazykem, ty vole.“

Uvědomím si, že nemám záložní plán pro Nohu. Marek si ji nenechá, máma nikdy psa nechtěla a Blanka ji taky nebude chtít, kvůli Přemkovi a přísným hygienickým pravidlům nechce mít v domě žádné zvíře, snad jediné rybičky, ale mít rybičky jen proto, že nemůžete mít psa ani kočku, je nanic, když nemáte rádi rybičky, a já potřebuju, aby si někdo vzal Nohu, já rybičky nemám, já nemám záložní plán ani pro sebe. „Jo, no, ale když ty se nechováš zrovna...“

„Jak?“

„Diplomaticky.“

„Seru na diplomacii, mám cash, debílku.“

Jakub mi debilku říká láskyplně a cash má vždyc-
ky, nevím z čeho, nechci to vědět, na nic se neptám,
nestarám se o jeho osobní byz, jak tomu říká. Po-
třebuju sehnat byt pro dvě děti a psa a potřebuju to
udělat s klukem, co je schopný cizí paní nazvat sta-
rou vraždou, protože bez toho kluka bych to asi ani
nedokázala. Bez něj bych ten tenký provázek nikdy
nepřetrhla, Jakub je moje nutná příčina A. Bez výskytu
příčiny A nemůže nastat účinek B a kauzální následek
toho všeho se nachází v absolutní budoucnosti, můj
táta ho občas nazývá světelným kuželem, já si ho prá-
vě takhle představuju, jako světlo. Jako naději. Možná
se mi podaří vám to na následujících stránkách nějak
vysvětlit a zpřehlednit všechny svoje nejniternější po-
city, aniž bych se musela ospravedlňovat, litovat ane-
bo obviňovat. A možná můj příběh nebude zrovna ten
nejinspirativnější ze všech možných příběhů o lásce,
ale bude to pravda, jenom pravda, nic než pravda, včet-
ně té, co ji nikdo z vás nechce slyšet.

„Nemůžeš urážet majitelku, to mi pak nikdo nic ne-
pronajme,“ vyčtu mu.

„Myslíš tu starou vraždu, jo?“

„No právě.“ Ten pocit, že se svět děje mimo mě a já
ho jenom pozoruju, mám znovu právě teď. Jsem literár-
ní postava. Anebo filmová. Jsem předem odkázaná na to,
jaký mi někdo napsal osud? Kolik toho můžu ovlivnit
a změnit? A kolik toho může udělat Jakub? Od pusy
nám oběma jde pára. Je zima, i když podle kalendáře
už je pár dní jaro. Nedržíme se za ruce. Nevypadáme

jako pár. My asi ani nejsme. Nejsme láska z románů, první a krásná, ale v loužích šlapeme a spát občas nejdeme vůbec. Když si zpívám Rottrovou anebo Dalibora Jandu, tak se mi Jakub nahlas směje. Měli jsme se asi potkat dřív, když mi bylo dvacet, ale to mu bylo devět.

„Co no právě? Jak může někomu vadit pes, ty vole, kdo nemá rád zvířata, ten nemá rád ani lidi, dyť nemá nohu, ty vole, do čtvrtýho bez výtahu by se stejně nevyškrábala, chudinka malá.“ Jakub má rád zvířata víc než lidi. Zvířata jsou věrný, říká. Se nepodrážej, říká taky. Jakub by Nohu nikomu nedal a mně by nikdy neublížil. Spolu až na měsíc. Nebo aspoň na rok. Pod září nočních vln na střeše polikliniky. Se dvěma lístky do oblak. A jeden pro mě na vlak, protože jsem bez řidičáku. Ach jo.

„V tomhle městě jsou jenom dvě realitky a tahle se mnou skončila,“ připomenu mu, co mi z té realitky napsali oficiálně mailem. Celkem ostuda.

„Na to jebu.“

„Super.“

Jakub si všimne mého znepokojení. Já se na to vykašlat nemůžu, já se musím odstěhovat co nejdřív. Jinak to začne být nebezpečné, tvrdí Blanka, ona to má načteno a nasledováno, případy domácího násilí, vyšinutí mysli, vraždy z pomsty a tak vůbec.

„Tak budu držet hubu, jestli ti to jako bude milejší. Chceš, abych držel hubu? Se za mě stydíš, nebo co?“

„Nestydím.“

„No ale chováš se tak, mě tady přivaž, abych náhodou nevběhl dovnitř a nepochcal se v rohu, chci, aby sis

našla pěkněj bejvák, zasloužíš si to, kurva, bejbe, musíš se od toho kokota odstěhovat!“

„Promiň,“ omluvím se mu, ani pořádně nevím za co. Jestli se bude dál chovat tak, jak se chová, tak si žádnej bejvák nenajdu, v tom předchozím urážel majitelku! Taková hodná stará paní to byla, nad čelem jednu natáčku, nedávno jí umřel manžel a Jakub jí vmete do tváře, že ho nejspíš zabila ta nechutná plíseň všude na zdi. Kurva, to je blivajz, paninko, tak hlavně že máte natáčku, že jo, a že jste si uháčkovala tadyhle prostírání, že jo? To prostírání jsem nepochopila, nevím, proč ho házel na zem, ale už se k tomu nechci vracet, v plesnivém bytě bydlet nemůžeme. Dylan je alergik. Nemůžu vybírat byt podle dávkovače ledu, musím vybrat místo, kde bude hezky mým dětem.

„Dobrý, hele, za dobrotu na žebrotu, kde je ta kunda s klíčema?“

„Už jde, můžeš se chovat slušně?“

„Jako skautík, miláčku.“

„Mluvit budu já.“

„Samozřejmě.“

„Na nic se neptej.“

„Rozkaz.“

„Dagmar Kotová?“ zeptá se paní z realityky.

Jakub se zasměje, on se vždycky takhle zasměje, když slyší moje jméno. Přejde mi to připitomělé a roztomilé zároveň. Nemůžu se na něj zlobit a na Marka asi taky ne. Tak kdo ještě zbývá? A je vůbec nutné ukazovat na někoho prstem?

Paní z reality znejistí. „Nejste Dagmar Kotová?“

Jakub se znovu zasměje, tak do něj strčím loktem, aby se tolik nesmál. Stojíme tady jako dva pubertáci, co sní za den klidně osm rohlíků, ale do budoucnosti já nevidím, tak co mám co zmiňovat nějaké rohlíky a přesně znát jejich počet. Já o svojí budoucnosti nevím nic, a i kdybych věděla, řekla bych vám to jen opatrně a neurčitě, jako když se čte z dlaně anebo z karet. Nechci vás připravit o napětí. Kolik dnes stojí kniha, kolem čtyř stovek? Záleží na ceně papíru. Záleží na tom, co ode mě vlastně čekáte. Nechci vás děsit předem. A rozhodně vás nechci zklamat.

Paní z reality se podívá nahoru nad dveře na číslo popisné, ano, je tady správně, nespletla se, pak se znovu zadívá na mě a potom znovu na Jakuba. Na něj se dívá o něco déle než na mě, skoro jako na svatý obrázek. No opravdu.

Natáhnu k ní studenou ruku, mívám studené ruce i nohy, dokonce i v rukavicích a zateplených polobotkách. „Ano, to jsem já,“ ujistím ji. Svoje jméno už radši neopakuju, aby si dal Jakub pohov.

„Ročková,“ usměje se Ročková strojeně. Bude jí tolik, kolik je mně, zhruba, možná je o pár let starší, vypadá starší. Je příliš nalíčená a navoněná na můj vkus a na to, že je den, na dlouhých nehtech má červený lak a má napletené vlasy, to poznám podle viditelných spojů za ušima. Na předloktí si nese fialový kabát z konfekce ze směsi vlny a polyesteru, ale té vlny tam nebude víc než deset procent, to poznám taky hned,

ani na něj nemusím sahat. Sytou fialovou nemám ráda, je zbytečně provokativní a sluší málokomu, k Ročkové jde, to uznávám, ale nemusela by se před Jakubem tak nakrucovat, mám pocit, že se nakrucuje.

„Já jsem Win,“ představí se Jakub, takhle se představuje, jen když se potřebuje předvádět.

„Win?“

„Win, win, double win, tohle je winning shit.“

„Má rád rap,“ vysvětlím Ročkové.

„Má rád rap,ahaha, tak to chčiju.“ Jakub mě zlehka poplácá po ramenou, vím, co to znamená – ty o rapu nevíš nic, posloucháš Impuls a hovna, bejbe, tak radši nemluv.

„Aha, dobře. No, pojďme na to, ať to stihneme, za půl hodiny mám další prohlídku.“ Ročková se znovu usměje stejně strojeně jako předtím. Zuby má hezké, rovné, vybělené, velké. Na ženy s velkými zuby si dávám pozor.

„My jsme pozdě nepřišli,“ připomenu jí trochu kousavě. Měla bych na ni žárlit? A jak se to dělá? Proč teď před vámi předstírám, že vůbec neumím žárlit? Co je na žárlivosti tak strašného? Vždyť její nedostatek je projevem lhostejnosti. Já jsem na Marka občas žárlila, ačkoliv on se o jiné ženy nikdy nezajímal víc než o mě, přitom nedostatkem jejich pozornosti nikdy rozhodně netrpěl.

„To je pravda, omlouvám se, nemohla jsem zaparkovat, nerada parkuju vlevo,“ svěří se nám Ročková, zatímco v kabelce hledá klíče.

Zdá se mi, že je z nás trochu nervózní, možná jenom z Jakuba, odemkne nám dveře, aby mě vpustila dovnitř. Jakub je pak podrží, aby pustil ji. Zezadu jí koukne na zadek a ušklíbne se. Nic moc. Tak fajn, tak asi žárlit nemusím.

Jdeme pěšky, protože v domě není výtah.

„Je to poslední patro, čtvrté,“ řekne Ročková. „Ve skutečnosti to odpovídá spíš třetímu, nebojte se, není to vysoko,“ dodá.

„To je v pohodě, já ráda chodím.“ Co by za to Přemek dal, kdyby mohl.

Jakub sice může, ale nechce, naštěstí to nijak nekommentuje, zatím se drží, jen zbytečně nahlas funí.

„S taškama nebo krabicema je to horší, doručovací služby to nechtějí vynášet, ale syn vám určitě pomůže.“

„Syn?“ Cítím v její poznámce jed a zákeřnost. Před očima se mi objeví její zuby vyceněné v posměchu, ačkoliv jí teď ani nevidím do obličeje. Abych měla šestadvacetiletého syna, to by mi muselo být dost přes čtyřicet, což mi ještě není. Na to snad ani nevypadám, podle většinového názoru vypadám mnohem mladší, než jsem. A není to jedno? Jasně, často si kvůli svému věku připadám vedle Jakuba nepatřičně, ale nepotřebuju, aby mi ten rozdíl někdo připomínal, a ty schody vyběhnu svižněji než on. Proč mi Ročková chtěla tou poznámkou ublížit, když můj příběh ještě nezná? Vždyť jsem o sobě teprve začala vyprávět. Jsme teprve na začátku, co na tom, že to začátek není, že je to trochu chaos. Všechno má logické souvislosti a jedno navazuje

na druhé. To by mi táta neodpustil, kdyby to nenavazovalo. Rozhodla jsem se vzdát intelektuální cenzury a svobodně hovořit o jakýchkoliv myšlenkách. Víím, že mě budete soudit. Ročková to už udělala.

Místo odpovědi se teď otočí k Jakubovi. „Chlap jak hora.“ A pak se zase otočí ke mně. „Myslela jsem, že máte menší děti, nebude jim vadit, že budou společně v jednom pokoji? Je to jen tři plus jedna. Já mám dva pubertáky a ve společném pokoji by se nesnesli. Denně sní každý z nich osm rohlíků!“

Nevím, co jí na tohle říct.

„Já teď jedu bez pečiva,“ řekne Jakub. „Jsem v tréninku, že jo, mami.“

„Ano, je v tréninku,“ potvrdím tu nedůležitou informaci zmateně.

„Snad vám bude stačit jedna koupelna a jeden záchod, o ten je u nás doma taky vždycky boj,“ zasměje se Ročková. To je nejspíš její taktika, zásobovat klienty soukromými historkami, anebo prostě jen způsob komunikace. Divný.

„Koho zajímaj vaše hovna?“

Tentokrát Jakuba ani nekrotím a jeho ruku na svém zadku si nechám, ať se Ročková třeba zblázní, do třetího patra bez výtahu Jakub stejně chodit nebude. Leda že by tam byla ta vana.

„Je tam vana?“ zeptá se přede dveřmi.

„Ano, koupelna je moc pěkná, prostorná, celý byt je zrenovovaný, pračku tam majitelé klidně nechají, pokud nemáte vlastní.“

„Nemám vlastní pračku.“ Všechno, co máme doma, patří Markovi, až na drobnosti, věci osobní potřeby a dárky, ale dárky od Marka si nebudu moct nechat, tak velkorysý nebude, porcelán, který mi pravidelně kupovala jeho máma, mi nejspíš taky vezme, snad jen povlečení, to jsem si ušila sama z perkálu, tak to mi snad brát nebude, naštěstí neví, jak luxusní povlečení to vzhledem k ceně materiálu vlastně je. Marek neví nic o látkách ani o tom, že si hledám nové bydlení. Chci to tajit do poslední chvíle. Chci ho postavit před hotovou věc. Je to moje eso v rukávu. Můj srdcový kluk. Tuším, že něco tuší. Musí něco tušit, když se někdy vracím domů až pozdě v noci anebo nad ránem a jednou tři dny vůbec, když mám sedřená záda a fleky na krku, když se mi zhoršila pleť, nejspíš kvůli zblázněným hormonům a všem těm látkám, co nejsou perkál, satén ani mušlín. Kdyby nic netušil, tak by mě na tak drahou večeři nepozval. Kdyby mu nevadilo, že odcházím, tak by se pořád neptal, kde jsem. V mobilu mi pípne jeho zpráva. Třetí za dnešek. Měla bych být ve stodole, ale na kameře není ráno po odvozu dětí do školy zaznamenán můj návrat.

Kde jsi?

„Mohli byste se, prosím, zout?“ požádá nás Ročková, když nás pozve dovnitř. Svůj kabát i kabelku si odloží na botník a rozepne si zip u kozaček na vysokých podpatcích. Znovu mám pocit, že se nakrucuje, ale možná jí jdou ty boty jen špatně z nohou. Už v předsíni poznám, že je to on. Tak jsem ho našla.

Začátek.

Stojí proti svému konci jako před zrcadlem. O co se přiblíží jeden, o to se přiblíží druhý. Tělo na tělo, nos na nos. Až teď, když jsou si tak nebezpečně blízko, že na sebe můžou dýchnout, mám chuť je od sebe ještě rychle odstrčit, abych se na všechno mohla podívat s odstupem času, který už nemám. V předsíni, kam se dva vedle sebe skoro nevejdou, cítím zpocené silonky a výčitky a strach a na ramenou Markovy ruce. Drží mě odhodlaně a pevně.

Slyším ho za sebou promluvit někde z minulosti. „To se mi líbí, tobě ne?“

Nemám srdce z kamene, do očí se mi hrnou slzy. Je toho najednou moc, není to černobílý svět.

„Je to moc... barevné.“

„To vadí?“

Nevadí. Tenkrát mi nevadilo nic a Markovi nemělo co, protože já jsem mu vždycky ve všem ustoupila, myslela jsem si, že se to v manželství dělá, vůbec jsem si nevšimla, že ustupuju jenom já. V našem studentském bytě jsem – moment, říkám mu studentský, ačkoliv vysokou školu studoval jen Marek, pro mě ta informace není důležitá, ale slíbila jsem vám pravdu a třeba si to bude Marek číst, jeho by rozčílilo, kdybych to teď nevedla na pravou míru a hrála si na studentku –, takže v tom přízemním bytě vybydleném po předchozích nájemnících jsem po nocích malovala stěny, aby nebyly tak žluté a červené, v každém pokoji jinak, šila jsem nové povlaky na staré polštáře a poslouchala, že to mám dělat přes den, abych si u toho nemusela svítit. Dlouho jsem

jenom poslouchala a teď mě bůhvíproč napadne, že si zasloužím pochvalu, ale ono už asi není, za co mě chválit.

„Pardon, potí se mi v těch úzkých botách nohy a pak to vůbec nejde dolů,“ probere mě Ročková.

Možná bych jí měla pomoci. Na rozdíl od Jakuba mě to aspoň napadne. Dokonce si přidřepnu. Snažím se být k lidem hodná, máma vždycky říkala, podívej na Blanku, buď hodná jako Blanka. A k čemu to teď Blance je? Teď by jí to máma nejradši vytloukla z hlavy. Jakub Ročkovou chvíli jen pozoruje, pak ji obejde, to se jí přitom vážně musí lepit na zadek? No dobře, předsíň je úzká, ale stejně, dělám, že to nevidím, a Ročková taky dělá, že to nevidí, přitom na ní vidím, že jí to dělá dobře. Nebudu jí pomáhat, strašně jí smrdí nohy. Sundám si polobotky a srovnám je do botníku pod věšákem. Pověsím na něj svůj kabát a ten fialový taky, rukávy se mu válejí po podlaze a to mi vůči těm deseti procentům vlny nepříjde fér. Jakub nakráčí dovnitř podle očekávání v botách a v rychlosti proběhne celý byt jako pes, co omylem vlezl někam, kde není doma. „Chybí tady jeden pokoj,“ přijde mi oznámit rozčileně, vypadá to, že se sem někdo v noci vloupal a těch pár metrů čtverečních si s sebou odnesl ve velké sportovní tašce přes rameno.

„Jaký pokoj?“

„Na šití. Kde budeš šít? Nebudeš šít v ložnici. Potřebuješ nějakou, ty vole, něco, dílnu nebo studio. Jo, potřebuješ studio, Daisy, nemůžeš bejt bez studia!“

Já teď především nemůžu být bez práce. „Hledám si jinou práci.“

„Jak to, že vo tom nevim?“

Pokrčím rameny. „Musím si najít pořádnou práci a mít pořádný příjem.“

„Zase prachy,“ ušklíbne se Jakub. „Love, love, love, vole, prachy máme. Šij, když tě to baví. Všichni to chválej. No, řekněte paní...“

„Ročková.“

„Jo, Ročková, není to pěkný?“ Jakub ukáže na moje široké, dlouhé kalhoty. „Vona si to šila sama, dej jí vizitku.“

„Teď se to nehodí.“

„Co by se to nehodilo, prostě jí dej vizitku, do píce, dělej, přece to nebudeš vzdávat. To děláš kvůli tomu kokotovi? Zas ti vyhrožuje?“

Dám paní Ročkové tu vizitku, ale jenom proto, aby Jakub neudělal kvůli Markovi scénu. To by se teď opravdu nehodilo. „Pojďme se teď soustředit na byt,“ požádám ho.

„Jo, jasně, se zeptám mámy, ona tě nechá u sebe v garáži. Je to teda trochu špína, máma moc neuklízí, ale hodná je, ona je strašně hodná, to budeš koukat. A vy si koukejte něco objednat,“ vyzve Ročkovou. „Jde to online, Daisy, že jo?“

Zavrtím hlavou. Ještě nemám web. Mně všechno strašně dlouho trvá.

„Ne, jo? Ty vole, řeknu Safírovi, Safír je na tyhle věci nejlepší. Fakt machr. To udělá hned, to udělá i zadarmo, když seš moje holka.“

Pořád jsem něčí.

Ročková si netrpělivě odkašle. „Byt má inzerovaných osmdesát dva metrů čtverečních podlahové plochy s dispozicí tři ká ká. Pokud potřebujete více pokojů, pokusím se vám najít jiný byt.“

„Víc si nemůžu dovolit.“ Už teď si dovoluju hodně. Mnohem víc, než mi dovolí Marek.

„Je to malý,“ trvá si na svém Jakub.

„Nám to stačí.“ Tím myslím sebe, Marinku a Dylana.

„Mno, jak myslíš, bejbe, mně to přijde menší než tvoje kunda.“

Nevím, jestli je to urážka, anebo pochvala, já opravdu netuším, proč je tady Jakub se mnou. Proč k tomu důležitému kroku potřebuju někoho, jako je on. Asi ho potřebuju, když tady je. Kdybych ho nepotřebovala, tak by tady přece nebyl. Kdyby mě to celé nemátlo, tak bych to za tak krátkou dobu nezmínila už podruhé a pořád o tom nepřemýšlela. Musí existovat pravděpodobnost, že se tohle někomu může stát, když se to děje mně.

„Má to aspoň terasu?“ pokračuje Jakub, protože já mlčím.

Ročková naštěstí předstírá, že tu jeho poznámku ohledně mého pohlavního orgánu zcela přeslechla. „Balkón, orientovaný na západ, celkem velký, vejdou se tam dvě židličky i stoleček, kdybyste tam chtěli třeba večeret, já ráda večerím při západu slunce,“ odpoví na jeho otázku zase tak zbytečně osobně. Kdyby si ty boty na sobě nechala, udělala by líp.

„Sem si nevším.“

„Vstup je z kuchyně vzadu za jídelním stolem.“

„Tam nic není.“

„Je tam balkónek.“

Už to není balkón, ani celkem velký. Kdoví, jestli se na něj vejde aspoň jedna židlička, když už ne dvě a stoleček.

„Asi tam někde bude vstup na balkón, když to tady paní Ročková tvrdí,“ usměju se a nenápadně Jakobovi naznačím, aby se uklidnil. Já budu mít večeri klidně v klíně anebo vevnitř. Tohle je můj nový byt. A nedupej!

„Je tam dávkovač ledu?“

„Kde?“

„Kde asi, na lednici.“

„Je to kvalitní lednice, kupovaná před dvěma lety s prodlouženou zárukou, se systémem proti zápachu a s tříšuplíkovým mrazákem ve spodní části, my doma hodně mrazíme, třeba vývar, když se...“

„Na mrazák jebu, nebudu si do drinku vyklepávat led z krabičky jak nějaká socka.“ Aby Jakub nežil jako nějaká socka, na tom mu záleží hodně.

„Můžete si pořídit novou lednici,“ navrhne mu Ročková cestou do ložnice. Slyším v jejím hlase únavu a otrávení, obojí se jí zatím daří profesionálně potlačovat, ale myslím, že mě tady nebude chtít.

„A vy si poříďte systém proti smradu,“ doporučí jí Jakub šeptem, ale já to slyším, stojím hned vedle něj.

„Nechceš se jít podívat na sklep?“ Nejdřív začnu syčet, ale pak se zarazím a dořeknu tu větu normálním hlasem. Nebudu syčet jako Marek!

„Ještě jsem neviděl tu vanu.“

„Dobře, jdi se nejdřív podívat na vanu.“

„Musela bych se domluvit s majitelem, co udělat s tou stávající lednicí, upřednostňujeme nájemce, co nebudou mít potřebu měnit základní vybavení bytu,“ oznámí mi Ročková a odhrne závěs, abych viděla ven na řadu zaparkovaných vozů, vlevo, vpravo, všude. „Parkovat můžete před domem i za domem.“

Doma mám les. To není totéž. Už nikdy to nebude totéž. Nemůže to být totéž. Totéž mě znervózňovalo, trápilo a děsilo. Totéž bylo důvodem, proč tady stojím a dívám se na ta auta, ačkoliv jsem vždycky snila o tom, že jednou budeme bydlet u moře. Modrá mě uklidňuje. Slyším vodu a modlím se, aby její tlak byl dostatečný a Jakobovi už nic nevadilo.

„S tou lednicí žádný problém nemám.“

„Taky jsem měla zajíčka.“

„Prosím?“

Ročková se ke mně lehce nakloní a přejde do spikleneckého šepotu. „Obě přece víme, že to není váš syn,“ poznamená úplně scestně, jako bych s tím synem snad dneska přišla já.

Zmůžu se jen na pokrčení ramen a pokus o jakž-takž milý úsměv, protože ona má v ruce moje klíče. Od bytu, od sklepa, od schránky, od hlavního vchodu, od nového života. Dej je sem a dej mi pokoj, ale ona mi ho nedá. Zase cení zuby.

„Nemá to budoucnost.“

Vzdychnu. „Mluvíte z vlastní zkušenosti?“

„Žádný takový vztah ji mít nemůže, logicky.“

„Ale může.“ O logice už něco vím.

„U hereček v Americe.“ Tomu se sama zasměje.

„Tak vidíte.“

„Co vidím? Vy jste snad nějaká celebrita?“

„To si pište, že je to celebrita!“ zařve Jakub ode dveří do koupelny. „Pojď se podívat, Daisy, todle se ti bude líbit, všechno bílý, komplet, ta vana vypadá jak hromada koksu, ty píčo, tam když si udělám čáru, tak ji ani nenajdu, haha, luxus, todle sem teda fakt nečekal jako.“

Ročková nic z toho, čeho byla dnes svědkem, nejspíš taky nečekala, všimnu si, že lehce zavrtí hlavou, a zpanikařím, jsem emočně rozhozená, už bych některé věci potřebovala uzavřít, mít je za sebou, odněkud se odrazit, uklidnit se, uzdravit, nechci si tím vším procházet znovu, pořád dokola v sobě hledat sílu odejít, skládat věci do dvou sloupců a jednat jako stroj, protože jinak bych neodešla nikdy, nechci si hledat další byt. Už ho hledám dva měsíce.

„Platím cash předem!“ zahuláká Jakub a obejmě mě. On mě vždycky obejmě, když se cítím hrozně, a řekne, že to vyřeší, no problemo, sehnat holly molly... to je jedno. „To vyřeším, no problemo, sehnat –“

„Co blbneš?“ skočím mu do toho. Nechci, aby za mě zas někdo něco platil, nechci být něčí majetek a být někomu vděčná.

„Majitel bytu si vyhradil právo na výběr nájemce, není v mé kompetenci rozhodnout to za něj.“

„Vo co go? Nejsme vám dost dobrý?“

Ročková malinko couvne. „Majitel nechce v bytě žádná zvířata.“

Nejsem si jistá, jestli tím nemyslí Jakuba, přesto Nohu preventivně zapřu. Noha nebude sousedům vadit, nakonec, každý, kdo Nohu vidí, tak ji polituje. „Nemáme žádná zvířata a já moc ráda uklízím.“

„Jo, ta uklízí furt. To vidíte, ne? Celá v bílým jak sněhulák.“

„Přesto to musím probrat s majitelem.“

„Co chcete probírat? My jsme normální rodina s děčkama. Tohle je Gucci last drop,“ sáhne si na mikinu. „Do hrobu chci Gucci, Gucci, Gucci, Gucci frak a zlatý zuby flex, na mou ex.“

Zatímco Jakub zase rapuje, přemýšlím nad tou normální rodinou, kterou zmínil, a co to ve mně vyvolalo za pocit, protože úleva to není. Protože Marek. Protože OSPOD, hm. Protože máma s tátou. Protože logika a soudnost. Protože už mi není sedmnáct a čas vrásky sčítá, la la, co na tom, že nemám dávicí reflex a Jakub je z toho úplně vedle a obdivně hlásá, že jsem hodně někde. Protože Marina! Protože Dylan!

„Chcete tady radši ubytovat nějaký smažky bez ko-runy, jo? Viděla jste někdy, co ty mrdky na heráku dokážou? Ty normálně serou po zdi! Tak to vám přeju, ty krásu, tak to teda gratulki.“ Jakub to řekne tak, jako by snad Ročková trvala na tom, že tady bude bydlet početná skupina osob závislých na heroinu a basta. „Pět nájmů předem a kauce, deal?“

Tak velká hotovost Ročkovou zaskočí. Mě taky.

„Co blbneš?“ zašeptám znovu.

„A bůra pro vás, slečno.“ Jakub by jí ty bankovky nejradši nastrkal do výstřihu, to na něm vidím, ale nakonec se ovládne a normálně jí je podá. „Čáry máry pod kočáry.“

Ročková si je vezme. Ta slečna ji potěšila, to poznám, nesoudím, mě to vždycky potěší taky. Taková blbost, co s časem nehne ani o vteřinu. Nevadí.

„Ty píčo, tý smrděly hnáty, jsem myslel, že se poleje,“ řekne Jakub, když se s Ročkovou rozloučíme. „Tak hlavně že prachy jí nesmrděly, co?“

„Neměl jsi to platit. Já ti to vrátím.“

„Vo nic nejde. Hlavně že se zbavíš toho kokota namachrovanýho. Jsem nervózní, když seš s ním v jednom baráku, s kreténem, rozdupal bych mu hlavu. Jdem to zapít, ne? Zahulíme, zaprcáme.“

„Musím domů.“

„Jasně, děcka.“

„Dylanka vyzvedávám až ve tři.“

„Času dost.“

„Musím jet,“ zopakuju omluvně.

„Poznal jsem tě, se mi změnil svět.“

Usměju se. „Smack.“

„Óú, ty seš moje holka,“ pochválí mě Jakub znovu. Razítko od něj rovná se černý puntík od všech ostatních.

Nejsem si jistá, jestli si můžu dovolit být aspoň někdy, aspoň na víkend nebo na jeden den v týdnu jeho holka. Jestli jsem to všechno propočítala a uspořádala správně, když první na hromádce je teď desítka. Jestli jsem k Jakubovi fér. Jestli je moje přechodná

zamilovanost – tak tomu říká Blanka – fér ke všem ostatním. Jestli musím být pořád jenom fér, anebo se teď prostě jen musím dostat pryč od Marka. Stojím ve světelném kuželu na nové cestě plné naděje, chci ji tak vnímat, není tady žádná černá kočka, která by mě varovala, a i kdyby byla, je to jen obyčejná pověra. Prohlížím si chodník, po kterém se budu s dětmi vracet domů, na novou adresu, na popelnice, do kterých bude Dylan za deset korun odnášet odpadky, na houpačky a pískoviště, na kterých už si děti hrát nebudou, na to už jsou asi velké, ale nějací pubertáci tam sedí, tak tam za chvíli budou takhle znuděně vysedávat taky, přemýšlím, jestli si zvyknou, jestli jim to můžu udělat, jsem přece jejich máma, měla bych je chránit, už zase panikařím, už zase bych to všechno přeskládala jinak. Existuje vůbec nějaká strategie, která povede k výhře?

„Miluj mě přes moje vady,“ zazpívá mi Jakub do ucha. Vezme mou tvář do dlaní a políbí mě. „Všechno zvládnem dohromady.“

„Hezky voníš,“ uznám.

„Nechám toho.“

„Čeho?“

Jakub jen pokrčí rameny a přímé odpovědi se vyhne. „Když toho nenechám, tak tě ten tvůj kripl zničí. A mě taky, kurva. Nejradši bych ho sundal, debila. Musím toho nechat.“

„Kvůli mně, nebo kvůli sobě?“

„Kvůli všem. Líza má pravdu, není to bezpečný, už jsou všude, ty mrdky zajebaný.“

„Mám se bát?“ Já se poslední dny pořád něčeho bojím.

„Nechci o tebe přijít.“ Jakub mě k sobě pevně přitiskne. „Seš to nejlepší, co mám, Daisy, fakt. Můžu ti pomoci v té tvé firmě, třeba s rozvozem a s prodejem, to mi jde, haha, budeme tým.“

Přes jeho rameno si všimnu velkého černého auta zaparkovaného na opačné straně ulice v řadě jiných aut. Sleduje nás, nebo už jsem paranoidní jako Jakub? Takhle na dálku nepřečtu poznávací značku, zamrkám a znovu zaostřím, klid, takových velkých černých aut jezdí hodně a Blanka přehání, moc se dívá na detektivky. Nic se neděje. Nikdo tě nechce zabít. Neboj. Zaříd' se tak, abys byla konečně spokojená, nikdo jiný to za tebe neudělá! Sevřu dlaň, ve které mám svazek klíčů, a zvednu hlavu.

**TOLIK LÁSKY V SOBĚ NA TO,
ABYS TEĎKA BYLA JINDE**

1